

har som princip, at beslutningerne skal træffes nær på borgerne, men hvis det i øvrigt ikke rigtig går, som man synes i Folketinget, så ændrer man det, så giver jeg ikke så meget for decentralisering.

Derfor ville det være rart i stedet for sådan lidt flotte bemærkninger, om man fra SF's side ville tage stilling til, om man er parat til at lave en ordning, hvor man tager konsekvenserne af, at beslutningerne træffes lokalt, eller om man ikke er det. For sådan som jeg læser det beslutningsforslag, vi behandler i dag, er man ikke parat til at tage konsekvenserne. Man vil godt sige decentralisering, men kun så længe det går sådan, som det passer SF – for ellers vil man gerne styre det hele. Det er ikke decentralisering, det er centralisering.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Man kan vel sige det på den måde, at hr. Estrup har noget ret i, at SF nok i den her sag har fået sat sig lidt mellem to stole. Man har deltaget i en decentralisering, som ikke var en hensigtsmæssig decentralisering, og nu forsøger man så igen at indføre et vist, men nok ikke tilstrækkeligt element af styring igen.

Jeg vil da opfordre til, at vi sammen med SF arbejder videre på at få genskabt en samfundsmæssig planlægning af boligbyggeriet her i landet, så vi sikrer, at vi kan løse fremtidens problemer. Det er derfor, jeg er positiv over for SF's forslag. Det er, fordi jeg ser det som en igangværende tilbagevendende til en fornuftig samfundsmæssig planlægning.

Når jeg så også sagde, at SF-forslaget forekom mig beskedent, er det, fordi den mekanisme, som hr. Søvnald skitserer, nemlig at refundere en del af det kommunale indskud, men også kun en del, desværre næppe vil kunne klare problemet, sådan som det nu har udviklet sig.

Når man i f.eks. Århus Kommune nu skærer penge til det her formål ud af budgettet, kender jeg kommunal budgetlægning godt nok til at vide, at så kommer disse penge ikke ind igen til næste år eller til næste år igen. Så er de tabt. Og de er ikke bare tabt i år, nej, de er tabt år efter år ud i fremtiden. Der er ingen aktuelle udsigter til, at Århus Kommunes økonomi forbedrer sig i 1995, 1996, 1997, 1998. Og det vil sige, at den lovgivning, man har, altså har kvalt det almennyttige nybyggeri i Århus Kommune. Det må vi bare se i øjnene.

Det er det, hr. Søvnald har erkendt og nu forsøger at lappe lidt på. Og det synes jeg er godt, men det er ikke godt nok.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det er spændende at blive bedt om en principiel stillingtagen til decentralisering i forbindelse med et forslag, der spænder fra beskedenhed og ubetydelighed over til planøkonomi af værste art. Jeg vil godt prøve.

Jeg vil godt sige, at jeg mener, der er en grund til, at vi har forskellige forvaltningsniveauer i Danmark. En af grundene er, at vi har forskellige roller. De lokale byråd har lokale roller, der består i at udfylde så meget, de overhovedet kan, i det lokale rum. Derfor har vi også en dansk selvstændig skatteudskrivning – den er helt fundamental og noget sjældent i europæisk sammenhæng – og en lokal decentralisering, som er meget høj.

Men samtidig er det klart, at Folketinget har et overordnet ansvar for forhold i dette samfund. Jeg mener f.eks., at Folketinget har et overordnet ansvar, der går på at beskytte imod, at de mest velbærgede områder i Danmark vælger at være sig selv nok og efterlader problemerne til de »tunge« områder i Danmark. En meget skæv udvikling mellem forskellige dele af Danmark vil være et af de områder, hvor vi vil sige stop i forhold til decentralisering og sige, at vi faktisk har et centralt ansvar.

Jeg vil godt nævne et andet område, hvor jeg synes vi har et centralt ansvar. Det er i forhold til små mindretalsgrupper, der ikke altid selv er i stand til at opnå beskyttelse i et lokalt demokrati. Jeg synes f.eks., at vi har et centralt ansvar for at sikre de sindslidendes forhold. Det har også været berørt i debatten i dag. Der kan vi ikke alene efter min opfattelse vaske vores hænder med en erklæring om, at det er overladt til det kommunale selvstyre. Hvis vi ser, at der er ting, der ikke fungerer, som vi gerne vil have det, må vi gribe ind.

Det gælder også for den svageste gruppe af ældre, som Folketinget af og til interesserer sig for; det synes jeg også, der er meget god grund til.

Folketinget har, hvis jeg skulle trække det sammen, i hvert fald i to tilfælde efter SF's opfattelse retten til at gribe ind. Det er, når områder, som er velhavende og sagtens kunne være med til at bære de fælles byrder, vælger at være sig selv nok, og det er, når vi oplever, at